

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Papež Pius XII. prohlásil 1. 11.1950 za článek víry, že po skončení života „byla neposkvrněná Matka Boží vzata s tělem i duší do slávy nebeské.“ Nezavedl však „žádnou novinku.“ Zoficiálně to, o už dávno bylo církví věřeno a slaveno. V Jeruzalémě se tento svátek slavil dnešní den už v 5. století a na celém křesťanském Východě od 6. století. Odtud se dostal svátek na Západ. Pius XII píše v dokumentu ozřejmujícím jeho rozhodnutí vyhlásit nový článek víry: „V homiliích a kázáních, konaných pro lid ve svátek nanebevzetí Bohorodičky, pojednávali svatí Otcové a velicí učitelé o tomto tajemství jako o něčem, co bylo mezi křesťany už známé a uznávané.“ Také toto nové dogma nezavedl pro svou nějakou momentální mariánskou náladu a zbožnost, ale na základě četných žádostí věřícího lidu. Před vyhlášením nového dogmatu byli dotazováni biskupové církve, aby se k tomu i oni vyjádřili. Nakolik souvisí mariánské hnutí v církvi s požadavkem nového dogmatu se soukromými zjeveními a zvláště se zjevením fatimským z r. 1917, to bych nyní nerozvíjel, věřím, že zde souvislosti jsou a snad i první čtení dnešní liturgie o znamení ženy oděné sluncem z knihy Zjevení leccemu napovídá.

Papež Pius XII. cituje v konstituci uvádějící nové dogma také sv. Jan Damáškého jako jeden z důkazů víry starověké církve: „Slušelo se, aby tělo té, která při porodu zůstala neporušenou pannou, zůstala také po smrti beze všeho porušení. Slušelo se, aby ta, která nosila Stvořitele jako své dítě ve svém lůně, prodlévala v Božím stánku v nebi. Slušelo se, aby ta, s níž se

Otec zasnoubil, bydlela v nebeských komnatách. Slušelo se, aby ta, která hleděla na svého Syna visícího na kříži a zakusila v svém srdci meč bolesti, jehož byla ušetřena při porodu, mohla hledět na svého Syna, jak sedí ve slávě po pravici Otce. Slušelo se, aby Matka Boží měla to, co má Syn, a aby byla od všech tvorů uctívána jako Boží Matka a služebnice.“ Ne nezajímavým citátem je také myšlenka sv. Germana Konstantinopolského: „Tvé panenské tělo je celé svaté a čisté, je Božím příbytkem. Proto se už nikdy nemůže rozpadnout v prach. Je proměněné, aby mohlo žít nebeským životem.“

Papež. Pius XII. dále poznamenal, že všechny tyto výroky svatých Otců jsou opřeny jako o poslední základ o Písmo svaté, které Marii staví do nejužšího spojení s jejím Božským Synem, na jehož údělu také ona dostala účast.

Nyní krátce naše vlastní úvaha: Jaký má dnešní slavnost význam pro můj život?

1) **Slavením se přibližujeme do blízkosti těch, které oslavujeme.** Z podobného důvodu konáme rodinné slavnosti nebo slavnosti s přáteli. Bez společného slavení nastává proces odcizení, vzdalování se. Jistě z tohoto důvodu Bůh ustanovil 3. přikázání šábesu, sedmého den, dne klidu a především oslavy Hospodina. Při slavení si uvědomujeme sounáležitost, upevňujeme přátelství. Při dnešní slavnosti upevňujeme přátelství s Matkou církve i s jejím Synem, který nás zve k bližšímu vztahu skrze víru.

2) **Slavením Nanebevzetí Panny Marie si uvědomujeme, že také nás čeká skutečnost vzkříšení.** Mariino tělo zůstalo po smrti neporušené, a nejen to, bylo přeměněno v tělo duchovní. Vyznáváme v krédu: „Věřím ve vzkříšení těla.“ Víme, že tělo si neporušitelnost a spásu dát samo nemůže, o tom se přesvědčujeme každým dalším rokem života. Právě tato skutečnost nás odkazuje k víře Bohu, který nám o vzkříšení mluvil ústy svého Syna.

3) **Vstup Marie do slávy svého Syna byl dar, který Maria svobodně přijala a rozvinula ve svém stylu života.** Církev učí, že Maria nebyla porušena hříchem. Jenomže ona nejenom, že nezhřešila, ale navíc se zcela zasvětila Bohu. Rozhodla se odevzdat svou duši i tělo jenom Bohu. Písmo svaté naznačuje, že Maria měla jiné plány a představy o svém budoucím životě. Víme, že byla prvně zasnoubena sv. Josefovi. Své představy a plány však Maria změnila ve chvíli andělova zvěstování. Byla ochotná změnit svá přání i představy kvůli Bohu. Také my jsme pozváni ke stejné budoucnosti jako Maria – ke vzkříšení těla. Rozvineme toto Boží pozvání ke změně stylu života podle Božích představ?